Fredrik Reinfeldt: Tal vid Moderaternas rikskonferens 2007

Talare	Datum	Plats
Fredrik Reinfeldt Statsminister	10 mars 2007	Örebro

Tack! Ni vet inte hur det värmer en påstått osynlig man, att ni visar stor uppskattning. Jag kände mig inte särskilt osynlig heller igår kväll, när det var många som ville säga många saker. Vad ni pratar! Och det är ju ganska fantastiskt i ett land där det påstås att Mikael Odenberg hör allting – och allt det han hör vidarebefordrar han till Carl Bildt, som tolkar det på sin blogg. Tack för den fantastiska stämningen. ”Tiotaggarna” som berättar om hur det har varit genom åren och alla ni som sade ”det här är första gången”. Det är fantastiskt att möta.

Det här är ett parti som för några år sedan hade väldigt svårt att hävda positionen som Sveriges största oppositionsparti. Nu är vi Sveriges största regeringsparti. Det är ganska fantastiskt. Vi har vunnit ett historiskt val. En valframgång, som inget annat parti har åstadkommit i den svenska politiska historien. Det är klart att vi har rätt att vara glad oh stolta över att vi har åstadkommit det. Vi har sett en del av valvinnarna också här uppe på scenen. Vi har vunnit olika val. Vi har sett Olle Lindström, som gick tjugo procentenheter i Boden. Harald Hjalmarsson nitton procent i Västervik. Och från kommunen där de aldrig tror att vi ser dem, Solna, Lasse Salminen, också nya stora framgångar. Nu ett fyrtiofemprocentsparti i en kommun som huvudsakligen består av flerbostadshus med hyresrätter.

Låt mig vara tydlig med en sak. Det är att varje val ger nya möjligheter för partier att välja sin väg för framtiden. Varje val ger den möjligheten. Det står alla fritt att utvecklas. Det står alla fritt att rätt tolka vad väljarna sade – och att möta dem för att möjligen få ett förnyat förtroende i nästa val. Vår valframgång började i rätt slutsatser efter ett förlustval. Att vi vågade utvecklas. Att vi vågade utmana oss själva och att vi vågade formulera en politik som gjorde skillnad. Det var det som avgjorde. Vi gjorde om vår ekonomiska politik i en tid när det behövdes svar på hur vi skulle kunna få bryggor för människor, från

utanförskap in i arbetsmarknaden. Hur skulle vi få det att fungera bättre? Vi lade om vår skattepolitik för att huvudsakligen inriktas på låginkomsttagare, utvecklade en politik för att strama åt bidragssystem, för att kunna säga till väljarna, att med oss får ni en politik där det lönar sig bättre att arbeta. Där det märks i plånboken när man arbetar; där man kan eget liv via ett eget arbete. I en tid när nog alla andra partier, framför allt de som står på vänsterkanten verkar ha tappat bort detta, var det vi som bar det budskapet och utvecklade den politiken för att göra skillnad. Det hörde väljarna! De hörde att vi ville utveckla välfärden.

Vi sade nej till skattepengar som skulle låsas till ännu mer ersättning till dem som inte arbetar. För vi sade, att pengarna behövs till sjukvård, till skola. Kvaliteten är bra, men den kan bli bättre. Det måste förenas med en politik som dessutom ger människorna större möjligheter att påverka hur välfärden ser ut, om det så är dit vi söker oss för att få trygghet eller hjälp och stöd i livet, eller om det är vår arbetsplats. Det hörde väljarna! Vi sade, vi vill utveckla en politik där vi slutar tolerera våld och brott i det här landet. Det är inget bra skydd att det bara är förbjudet med en massa saker på papper i lagstiftning, om det inte är så att den lagstiftningen upprätthålls. Om det inte är människors verklighet, att på våld följer utredning och att någon får stå till svars, om det inte är människors känsla att det är så det går till i det här landet, då räcker det inte att gömma sig bakom lagstiftning. Vi ska se till att få på plats ett rättsväsende som inte tolererar våld och brott. Det var det vi sade till väljarna. Det var det vi vann deras förtroende för att göra. Det var i moderaternas förmåga att utveckla svar på de frågor som väljarna tycker är viktiga, vår förmåga att våga förändras, som grunden till valsegern 2006 lades.

Till det kom att vi fördjupade vårt samarbete med andra. Vi formerade alliansen, Allians för Sverige, som under två års utvecklingsarbete ledde till sexton större, genomgripande uppgörelser mellan de fyra borgerliga partierna. Vi gav svar där vi tidigare inte hade givit svar. Vi kunde berätta vad vi också ville göra tillsammans. En oerhört stor del av detta tog sin utgångspunkt i svar vi hade funnit i moderaterna, men också i lyhördhet för att andra av våra alliansvänner hade mycket att lära oss. Vi hittade svaren tillsammans. Det var för att vi tog oss tiden i två år, som det blev på riktigt. Man rattar inte ihop den här typen av samarbete på en veckohelg.

Det handlar inte om att byta för på någon penna eller att göra någon glad

bussresa, där man lovar att man tycker om varandra. Det kommer sedan. Men det börjar i att man hittar svaren; grunden för att förbättra och utveckla samhället utifrån de problem som människor upplever. Vi har mycket seriösa och skeptiska väljare, som följer svensk politik. Jag vet hur mitt liv ser ut. Jag vet vilka problem jag upplever. Jag vill höra vem som kan göra något åt det. Och jag kommer också att ställa frågan, om de har några kompisar att göra det tillsammans med. Kan man inte svara på de frågorna, så går de någon annanstans. Våra kära väljare! Nu vann vi ett förtroende, för vi gjorde jobbet rätt för valet 2006. Nu tittar de på oss och undrar: Fattar de det nästa gång också? Och det är vi som avgör det. I valet 2006 lyckades vårt utvecklingsarbete få, om jag har förstått vallokalsundersökningen rätt, drygt 152 000 väljare att gå direkt från socialdemokraterna till moderaterna. 152 000 väljare som avgjorde valet. De gjorde det för att de i moderaterna såg något nytt. Något som väckte nyfikenhet. Något som svarade på frågor, som de tyckte var viktiga och där det tyckte att partier de tidigare hade tillhört inte längre gav dem svaren eller (inte) hade förmågan. De är möjliga att vinna i nästa val och ännu fler... Men de är också möjliga att förlora. Så fungerar den moderna politiken.

Mona Sahlin väljs nästa vecka till partiledare i socialdemokraterna. Det är intressant. Det är inte det mest intressanta, för det mest intressanta är hur moderaterna utvecklas. Men det är intressant! Hon har givit ett besked, som jag uppfattar det. Det är, att när man byter partiledare i socialdemokraterna så byter man inte politik. Politiken ligger fast! Det vill säga: hon lovar alltså Göran Perssons politik utan Göran Persson. Men mina vänner, det finns ju ett namn för den ismen: Pär Nuder! Beskedet är alltså, att i en föränderlig tid med snabb utveckling, där människor möter stora utmaningar och märker att väldigt mycket förändras, så menar de alltså på fullt allvar att svaret på det är att stå still. Att ingenting ska utvecklas. Jag har bara en enda kommentar till det: Lycka till!

Mitt besked till er är precis det omvända. Den moderna politikens främsta förutsättning är: Förändra er eller dö! Så är det! Och när de kommer fram på valmöten eller möten i partiföreningar och säger, att vi känner inte igen vårt gamla parti, så tacka dem. Hälsa från mig! Säg åt dem att vara stolta, för att de är verksamma i ett parti som inte svarar på 2000-talets utmaningar med 1900-talets politik. Det finns andra som har gjort det till sin affärsidé. Vi förändras därför att vi lyssnar på människor. Vi förändras därför att vårt samhälle utvecklas. Det är därför som vi måste förnya oss.

I den förändring som nu ska fortsätta i moderaterna, så kan jag berätta vilka som kommer att vara avgörande för valet 2010. Det är ni som sitter här inne. Vi vet vad nu väljarna anser är moderaternas bästa grenar: Vi är bäst på ansvara (för) ekonomi. Det är vi är bäst på svaren hur vi får fram jobben. Den nyfikenhet vi väckte i valrörelsen sträcker väsentligt längre in i bredare väljargrupper än dem som röstade på oss. Jag är övertygad om att det som till slut ändå inte gjorde att det blev fullt ut den här gången, det är det som ni ägnar er åt: Välfärdsverksamheterna. De hörde vad vi sade. Men är det på riktigt? Där avgörs moderaternas utveckling.

Vid sidan av att fortsatt ge svaren för jobb och ekonomi: hur vi utvecklar kvalitet, närvarokänsla i den svenska välfärden, Vi måste göra det utifrån medborgarnas perspektiv. Mina vänner, vi måste ta våra väljare i hand och komma med dem, sida vid sida, in mot de olika välfärdsverksamheterna. Vet ni, när man närmar sig ett sjukhus så är inte den första frågan man ställer sig: Vem äger kåken? Socialdemokratin är ideologiskt förblindad av, att det är det enda de tror att väljarna bryr sig om. Men det första man tänker på är doften! Har ni känt den? Det man tänker på. Och vet ni, man är inte så kaxig när man går in i den svenska sjukvården. Vet ni varför? Det är för att väldigt få som har idén, att jag ska titta förbi sjukhuset på lunchen för jag har inget bättre för mig. Man går dit för att man inte mår bra. På darriga ben, i avvaktan på ett besked jag mår, eller besked om hur mina anhöriga mår, går vi in i den svenska sjukvården. Ser de mig? Tar de hand om mig på ett bra sätt? Kvalitet. Närvarokänsla. Står ni bredvid väljarna där? Är ni med dem? Håller vi dem i handen?

Det är som att gå med små barn till skolan. Det är samma sak. Lär man sig tillräckligt mycket i den svenska skolan? Blir våra barn väl behandlade? Det är det som väljarna vill ha svar på. Och de undrar om det här stolta fina partiet har förstått det. Vi har ett gemensamt ansvar för att vara där. För att med vår politik förstärka kvalitet, förbättra resultat, utöka valmöjligheterna, förstärka möjligheten att själv kunna påverka, om vi så är där för att vi har elever i skolan eller för att vi söker upp sjukvården för att vi inte mår bra. Men också om vi arbetar i sjukvården. Jag vill vara med er i det arbetet.

Jag inleder efter den här rikskonferensen ett resande, där jag enkom kommer att åka runt till viktiga välfärdsverksamheter, träffa kvinnor i den svenska välfärden – d.v.s. inte deras manliga chefer. För jag vill höra deras beskrivning, hur de känner det. Hur mår de? Vad vill de ska ske för att de ska kunna påverka? Och

hur känner sig patienten som går in i sjukvården? Hur mår föräldern som lämnar barnet vid dagis eller skola, när de sedan åker till jobbet?

Tänk också efter var ni befinner er. Det var flera som vittnade om närvaron bland väljare. Det är väldigt bra. Men var litet självkritiska! Tag en match med almanackan! Var befinner ni er i era veckor? Hur mycket pratar ni med väljarna? Och då menar jag inte de tjänstemän som har rösträtt. Hur många sammanträden blir det? Hur många verksamheter har ni varit i sedan valet? Hur många gånger? Ni behöver inte svara nu! Tänk på det! Jag tänker på det. Jag har mycket stort ansvar. Vi har alla ett ansvar för att utveckla moderaterna. Det är det lyssnande. Det är det närvarande, som läggs ihop med en politik för att förbättra, som sedan utformas tillsammans med andra som är det moderna sättet att vinna väljarnas förtroende. Människornas förtroende! Det är upp till oss att göra jobbet. Det är det som kommer att avgöra valet 2010, det är jag absolut övertygad om.

Jag läste en krönika i Aftonbladet. Det blir man inte alltid uppiggad av. En krönikör som heter Malin Wollin, som skriver att hon inte stöder mig, inte stöder mina kompisar. På det sättet känner man igen uttryckssättet. Men hon berättar, utan att hon vill att jag svarar eller har några synpunkter, och jag har stor respekt för det, att hon är väldigt bekymrad för sina barns uppväxtvillkor. Hon uttrycker det så här: ”Jag är rädd för att mina barn inte har en framtid…”, därför att hon varje minut dygnet om tänker på miljön och om hon ska våga bli med barn igen ”…och vad ska jag göra med de barn jag redan har? Klimatmoln som hänger över mig” och säger hon: ”Jag litar inte på dig, Fredrik!” Vet ni, jag tror att det finns många som Malin. Det är därför som det här är intressant. Kvinnor som känner djup oro för miljön; som känner djup oro för klimatpåverkan, hur det ska påverka möjligheter att sätta barn till världen – och som inte litar på mig.

Och på sätt och vis kan jag ha en viss förståelse för det. Därför i en tid när miljöfrågan växte fram, så gjorde väldigt många av dem som pratade miljö – och numera klimat – anspråk på att överordna svaren, som om detta skulle ge allt annat. Och precis som ofta har varit fallet, så använde man vad som för den tiden var de politiska svaren, d.v.s. på 1970-talet skulle alla problem bemötas med planhushållning och naturligtvis också miljöproblemen. Vi fick lära oss att hotet mot miljön var ett hot som bara kunde mötas med att vi helt och hållet uppgav allt som moderaterna tycker är viktigt: äganderätt, frihet, människors

möjligheter att påverka, jobb skulle försvinna, industrier skulle läggas ner. Ja, det skulle gå undan. Det var helt enkelt ett sätt att ställa sig framför miljön, som utmanade mycket av det som var kärt. Det bars då, bärs än idag, av människor, som verkar ha som främsta idé att uttrycka det som att djur egentligen är människor och människor egentligen är djur – åtminstone då män.

Det finns alltså en förklaring till varför vi inte var – och är – så imponerade av detta. Men, klimatutmaningen mot människan är på riktigt. Vårt sätt att leva påverkar vår jord. Det värmer upp vår jord. Om detta är inte alla överens. Är det någonting jag gillar (och det beror inte bara på att jag umgåtts alldeles för mycket med Anders Borg) hos forskare, så är det just att de inte är så tvärsäkra som det ibland vill göras gällande i olika artiklar och när politiken utformar sig. Det finns röster emot. Men en mycket stor majoritet säger att människans sätt att leva påverkar och värmer upp vår jord. Man kan inte exakt säga hur mycket. Och man är också mycket försiktig med att uttrycka sig om tidsperspektiven. Men när världens forskare samlar ihop sig, så är de eniga om att effekten finns och går den i någon riktning så förstärks den. Det går fortare än man har trott.

Utan att göra någon sorts förändring av vårt sätt att leva, och med den ökade konsumtion av olja och gas och kol som vi nu ser framför oss, så talar vi om uppvärmningseffekter på fem grader, som det kan komma att handla om. Och det är inte fem grader på er termometer som går från fyra till nio – och så blir det litet bättre. Det är fem grader i medelökning, som ska jämföras med att fem grader kallare var det när vi hade den förra istiden. Fem grader varmare för oss till en situation som vi delvis kan överblicka, men förmodligen inte helt och fullt. Några saker vet vi kommer då att ske: Is och glaciärer kommer att smälta. Vi kommer att få mer vatten. Vattennivåer kommer att stiga. Där det idag är land kommer att bli hav. Vädret kommer att förändras. Vi kommer att få en annan typ av årstider. Årstidsväxlingar försvinner. Vi kommer att få mer brutalt väder. Mer orkaner. Mer kraftiga stormar. Djurlivet kommer att förflytta sig. En del arter kommer att försvinna. Det kommer att bli kraftig torka i delar av vår värld. I andra delar kommer nederbördsmängden kraftigt att öka. Allt det här sker gradvis. Men det är klart, att i sina mest extrema delar så blir det mycket, mycket omfattande förändringar.

Det är nu inte första gången som jorden utsätts för förändringar av medeltemperatur. Det har funnits varmare och kallare perioder i den mänskliga historien. Det som oroar forskarna är, att det som brukar påverkas och

förändras över hundratusen år, till följd av människans sätt att leva, verkar nu ske på hundra år. Det är det som är frågan. Det är det som är vår utmaning.

Det glädjande beskedet är, att vi kan göra något åt det. Vi har kunskapen. Vi har tekniken i hög utsträckning. Det är de flesta överens om. Inte ens enorma kostnader förknippade med att ställa om vår värld för att möta detta hot. Men det måste göras nu.

För mig leder det till några olika slutsatser: Dels är detta nu ett centralt utvecklingsarbete som måste följa i moderaterna, för att möta och ta fram våra svar inför det som nu måste följa. Det ska vi göra på precis samma sätt som vi har gjort annat utvecklingsarbete på senare år. Seriöst. Brett. Låta det ta tid. Ta in de röster, den kunskap som finns. Jag hoppas mycket snart kunna tillsätta en mycket ambitiös arbetsgrupp som ska göra det arbetet. Vi kommer också att erbjuda utbildningar. Vi är faktiskt duktiga på detta med inre folkbildning, att lära oss mer om utmaningar som finns. Det vet ni från alla de kurser och konferenser ni har gått. Det är mycket bra. Nu ska vi också se till att erbjuda detta när det gäller miljö, klimatfrågor, för att komma djupare, för att visa att här finns ett utrymme för de många som känner intresse och vill ställa frågor. Det är det ena. Det andra är att vi har i regeringen inrättat en hållbarhetskommission. Jag och Andreas Carlgren kommer tillsammans med näringslivsföreträdare, forskarmiljön att samla in intrycken, svaren som nu finns, för att också göra detta till löpande regeringspolitik. Inte så att vi väntar på att göra någonting. Vi gör någonting redan nu! Det påverkar hur vi utformar vår politik.

Jag tror att det är tre stycken områden som kommer att vara väldigt centrala. Det första är det som handlar om ett globalt ansvarstagande när det gäller en global utmaning. Jag kom igår från Bryssel. Jag kan säga till alla er, som någon gång har sagt till väljarna att vi behöver EU för att ge svar på frågor som vi annars inte kan svara på; och som då svarat: Nämn ett exempel då! Ja, miljön till exempel! Det är så att gränsöverskridande miljöproblem kan inte mötas i en nationalstat. Vi måste kunna ge internationella svar. Genom att gå fram tillsammans med det vi vill göra. Jag vill bara säga till alla er, som någon gång har sagt det, att nu kan ni sträcka på ryggen. Det var det som skedde i Bryssel. Det var det som toppmötet fattade beslut om. Inte att var och en ensam – och så får vi se vad ni hittar på – utan tjugosju stycken utvecklade industriländer, som har tagit på sig att möta klimatfrågeutmaningen tillsammans. Som nu ställer krav på

förändringar, för att ta ner växthusgasutsläpp, för att växla in förnyelsebar energiproduktion, för att öka energieffektiviseringen och som alla har utgångspunkten att kunskapen finns. Det måste vara vårt gemensamma sätt att svara upp mot detta.

Men det räcker inte med den Europeiska Unionen. De växthusgasutsläpp som bidrar till klimatuppvärmningen kommer bara till fjorton procent från Europeiska Unionen. Vi kan inte agera som att EU löser detta. Vi sätter ett ledarskap för världen, men det är först när vi också påverkar andra som USA, Kina, Indien och Brasilien blir en del av del av internationella åtaganden för att ställa om våra ekonomier för att minska vår klimatpåverkan. Det är då som vi kan göra verklig skillnad. Jag sympatiserar med det här synsättet, att vi borde kunna lösa det själva. Men, mina vänner, det räcker inte att alla svenskar (om de så gjorde det) ställer bilen och börjar cykla; om de samtidigt i Kina ställer cykeln och köper bil.

Vi ska också vara klara över, att de ansträngningar som görs kan göras i olika delar av världen. Där vi i våra utvecklade länder har kommit långt, och ska ta på oss att komma längre, men där det är viktigt att säga att varje ton av CO2-reduktion, som vi nu diskuterar i Sverige, kostar tjugo gånger mer i investeringar än att göra motsvarande utsläppsminskningar i utvecklingsländer. Vi måste alltså förstå, att här är en fråga som måste mötas med globala svar och där det kan vara väl så viktigt att ställa frågan, vilka investeringar och vilket stöd finns att få i länder som har svårt att bära detta själva.

Jag hade presidenten Kikwete från Tanzania på besök för bara några veckor sedan. Tanzania är det enskilda land som får mest biståndsmedel från Sverige. Vi har varit i utvecklingsarbete med Tanzania under decennier. Vi hoppas naturligtvis att en gång kunna växla ut detta och att Tanzania ska kunna bära sig självt. Men det är så intressant att sitta och prata med presidenten Kikwete som naturligtvis är väldigt glad och nöjd med att det här utvecklingssamarbetet finns. Men samtidigt, säger han, så finns det andra förändringar som han kan följa. Han ser hur glaciärerna på Kilimanjaro smälter och förändrar den del av hans land som kanske allra mest är känt för omvärlden, under intryck av de här klimatförändringarna som vi nu tycker oss se redan nu. Och det är rätt utgångspunkt. Därför forskarna säger att de största effekterna av klimatförändringen kommer att komma i fattiga utvecklingsländer. Det är där som översvämningarna, kraftiga väderförändringar, kommer att synas väldigt

tidigt.

De nämner också detta att, det börjar i den norra delen av jordklotet. Mycket tydligt Sibirien, Canada, Nordamerika, men också Skandinavien. De allra tydligaste effekterna kommer att uppträda i Arktis. Det är därför så intressant att vara på Svalbard, där jag har varit. Just den dagen jag var där var det kanske inte badväder. Men jag förstår så pass mycket, som att när jag kommer till forskarbyn i Ny-Ålesund, mitt i vinter och storm, så ligger ändå vattnet utanför öppet där det nästan alltid förut har varit packis. Tidig klocka som ringer i en värld där de tio högsta mättalen, värmetalen, vi har haft under hela mätserien som människan kan se bakåt, har inhämtats efter 1990.

Det globala ansvarstagandet måste ta sin början i den Europeiska Unionen, jag tror att vi faktiskt lade grundstenen i Bryssel igår. Och det hedrar alla oss som tror på detta europeiska samarbete. Det hedrar alla oss, som kan erbjuda väljarna miljöpartifria regeringsalternativ. Det händer grejer när vi är med. Det är inte så mycket prat och så mycket ”peka finger” åt alla andra.

Det andra, det handlar om våra transporter. Den som vill att Sverige ska komma längre, måste se på transportsektorn. Det är nu inte så konstigt. Vi är ett avlångt, geografiskt utsträckt land i en ganska så kall del av Europa och världen. Vi är inte så väldigt tättbefolkade. Det är naturligt att det behövs mycket transporter i ett sådant land och att vi bygger hyggligt robusta bilar, som står upp mot de kalla vintermånaderna. Till det kommer att vi har en gammal bilpark i Sverige. Fyrtio procent av våra bilar är över tio år gamla. Trots att ni har hört oss prata ofta om katalytisk avgasrening, så är fortfarande en tredjedel av den svenska bilparken utan katalysatorer. Att byta bil är en av de viktigaste miljöåtgärderna som en framåtsyftande politik måste möjliggöra. Och låt mig bara konstatera, att där man förr påstod att i industrin fanns en massa konstiga typer som försökte hålla sig borta från miljörörelse och konsumenter och andra som tyckte att de borde ta litet ansvar, med någon sorts attityd att ”vi vill inte höra talas om det där”, de har inte varit i industrin på väldigt länge. Jag har gått igenom forskarsalarna på Scania i Södertälje. Forskarsalarna fylls av motorer, där man dygnet runt testar hur man ska förbättra förbränningsprocesser, minska utsläppen, öka energieffektiviteten. Stolta forskare som tävlar om att hitta svaren på hur vi ska kunna leva på ett sätt som inte negativt påverkar klimatet. Och det ger resultat. De har sedan 1970 fram till idag halverat koldioxid-utsläppen till följd av det utvecklingsarbete som har skett. De är nu i färd med

att göra ytterligare en halvering fram till 2020. Detta är inte bara Scania. Det sker i hela fordonsindustrin. Det handlar om både de som fortsätter att använda bensin eller diesel med minskade utsläpp eller att öppna upp för annan teknik, hybrid, RME, etanol (eller) vad det kan tänkas vara. Vi är precis i förkanten av viktiga teknologiska språng när det gäller lastbilar, när det gäller bilar, som förenar möjligheten att fortsätta transportera sig i detta land, men med minskad klimatpåverkan. Det är vi som kommer att få rätt, som sade: Angrip inte bilen, angrip utsläppen! Se till att utsläppen minskar, men förstå vad bilen betyder för människors frihet. Det var vi som stod för det synsättet. Det är det synsättet som nu håller på att utvecklas i den svenska industrin. Mer måste naturligtvis följa.

Det tredje handlar om hur vi ska bo. Jag vet inte vad ni har för kompisar. Men jag har märkt att det är väldigt poppis att prata värmekostnader när man har ett småhus. Det har blivit dyrt. Det har blivit intressant att slänga ut den där gamla oljepannan och borra – om man bara får tag på någon av de där som borrar. Det är nämligen väldigt upptaget folk. Jag har varit och tittat på lägenheter i Alingsås, och det beror inte på att jag är på väg att flytta dit, utan det beror på att där håller man på med att göra om ett miljonprogramsområde. Det är ganska enkelt. I ett land där man behöver täta, för det är ganska kallt, så tätar man litet till. Men man tätar inte som man gjorde på 1970-talet när man ”tätar, tätar, tätar” och sedan sätter tape runt allting och så blir det totalt inneslutet. Nej, man tätar mycket men man låter det samtidigt ventilera. Och så introducerar man en teknik för s.k. självuppvärmda hus. Jo, så är det! Vårt eget sätt att röra sig kommer att se väldigt intressant ut i det svenska folkhushemmet, med alla som ska upp och röra sig för att värma upp sina hus. Det kan nog vara bra på många sätt. Folkhälsominister Maria Larsson skulle bli lycklig om hon hörde mig nu. Men allt vi gör, varje glödlampa ska ju bytas ut nu har Angela Merkel sagt, men ändå. Varje glödlampa, vår rörelse, allt detta blir det som värmer huset. Det som tillförs i extern energi blir nära nog ingenting.

Det är intressant när det görs i en och annan lägenhet, förbättrar hushållsekonomin kring allt detta, men när det görs i 400 000 lägenheter, då handlar det om en bärande förändring av vad vår energiproduktion kommer att inriktas gentemot. En teknik som vi alltså redan har. Det här är saker som vi redan kan och som vore oerhört intressanta att titta på nu i en tid när vi vet att stor del av vårt miljonprogramsområde ska restaureras, byggas om därför att det inte är tillräckligt bra. I småhus, i flerbostadshus finns tekniken, finns vägarna över till

allt vad vi kallar självuppvärmning och värmeväxlare och allting som nu kommer. Människan sitter nu alltså på kunskapen att göra bättre, annorlunda, det är en ny tid.

I allt detta kommer vi att ligga långt framme i moderaterna och i alliansregeringen. I de globala svaren. I de internationella initiativen. I närvaron och uppmuntran i omställningen av industrin och fordonsparken i Sverige. Fordonsparken som naturligtvis kommer att handla väldigt mycket om det vi har sagt som allians. Miljöbilspremie som ska följa. Annat som vi har utlovat i klimatmiljard, men där vi också – tycker jag – ska titta på om vi inte har tänkt fel när vi fortsatt beskattar bilen i stället för att beskatta de miljöfarliga utsläppen. Där kanske man kan göra en växling, en förändring. Vi kommer också att uppmuntra så att den fortsatta förändringen av vårt sätt att bygga och bo tar fart och blir en bärande del av att möta detta.

Det viktigaste som jag har känt, fast jag har rört mig under resor de sista veckorna, det är att alla instrument som förr byggde på att ifrågasätta allting vi nu står för, när det gäller klimat och miljö, nu handlar om att bejaka det vi står för. Det efterfrågas utsläppsrätter, som i grunden bejakar marknadsekonomin men som sätter kostnad på det som annars blir en extern oönskad effekt, utsläppsrätter som borde fås att fungera bättre, men som kan breddas i användning till transporter och där vi också har sagt oss vilja titta på detta för kväve- och fosfatutsläpp, som gör att vår Östersjö inte mår tillräckligt bra.

Det handlar om den tekniska utvecklingen. Det handlar om forskningen, vilka anslag vi för fram och också vad som nu faktiskt möjliggörs. Det handlar om äganderätt, där vi låter människor faktiskt få vårda och utveckla sitt ägande. Det är vansinne till exempel, att den förra majoriteten ägnade sig åt att socialisera ägandet av mark för att lägga i träda i en tid när vi snarare ska be människor att äga och utveckla sin mark, för att ge oss fler grödor, för att både ge svar på hur vi ska äta men också hur vi ska värma och hur vi ska klara energiförsörjningen. Det är helt enkelt vår tid nu!

Vi lämnar nu svar som handlar om planhushållning, som gör människan till huvudproblemet i synen på miljön, för ett mer marknadsekonomiskt baserat tänkande, där människan blir en del av svaren för att faktiskt bereda vår värld för att nu möta klimatförändringar. Det är mitt besked till er idag. Det är det arbete vi nu ska inleda.

Ni kommer att även i det här fallet, som i allt annat, att bemötas med skepsis, hån, cynism och allt annat som följer svensk politik. Men, mina vänner, det är inte det som avgör. Det som avgör är vad väljarna till slut tror på. Det som de känner förtroende för. Och det börjar alltid i att ställa sig frågan tillbaks till det jag sade: Är detta ett politiskt parti som ser sin samtids problem? Som förstår att bygga det på idéer om frihet och marknadsekonomi, att människor ska kunna fatta sina egna beslut? Som utvecklar sin politik för att ge svaren och som finner regeringskraftiga alternativ tillsammans med andra. Det har vi kunnat göra. Det var så vi utvecklade moderaterna. Det var så vi utvecklade alliansen. Det är så vi ska möta fortsatta samtidsproblem inom välfärd, när det gäller klimatfråga också när vi närmar oss valet 2010.

Tack ska ni ha!

Källa
Manuskript inskickat av Moderaterna.

Taggar
Moderaterna, Politiska tal

URI
https://www.svenskatal.se/tale/fredrik-reinfeldt-tal-vid-moderaternas-rikskonferens-2007